

31985L0203

L 87/1

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

27.3.1985

DIRECTIVA CONSILIULUI
din 7 martie 1985
privind normele de calitate a aerului în privința dioxidului de azot

(85/203/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 100 și 235,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Adunării ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât programele de acțiune ale Comunităților Europene în domeniul mediului din 1973 ⁽⁴⁾, 1977 ⁽⁵⁾ și 1982 ⁽⁶⁾ prevăd o acțiune prioritară împotriva dioxidului de azot în funcție de nocivitatea sa și ținând seama de starea cunoștințelor privind efectele sale asupra sănătății omului și asupra mediului;

întrucât informațiile tehnice și științifice sunt insuficiente pentru a permite Consiliului să adopte norme speciale pentru mediu în general și întrucât adoptarea de valori limită pentru protejarea sănătății umane contribuie, de asemenea, la protecția mediului;

întrucât neconcordanța dintre dispozițiile deja aplicabile sau în curs de pregătire în diferitele state membre în ceea ce privește dioxidul de azot conținut în aer poate crea condiții de concurență

inegale și poate avea, de fapt, o incidență directă asupra funcționării pieței comune; întrucât ar trebui să se procedeze în acest domeniu la apropierea legislațiilor, prevăzută la articolul 100 din Tratatul CEE;

întrucât una dintre sarcinile esențiale ale Comunității este promovarea unei dezvoltări armonioase a activităților economice în ansamblul Comunității și o expansiune continuă și echilibrată, misiuni care nu pot fi concepute fără combaterea poluării și contaminării, nici fără ameliorarea calității vieții și a protecției mediului; întrucât, dat fiind că forțele de acțiune necesare acestui scop nu sunt prevăzute de Tratatul CEE, trebuie să se recurgă la articolul 235;

întrucât este necesar să se fixeze pentru dioxidul de azot o valoare limită care să nu fie depășită pe teritoriul statelor membre pe perioade determinate, în vederea protecției în special a sănătății și a mediului și întrucât această valoare trebuie să fie bazată pe rezultatele lucrărilor realizate în cadrul Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), în special pe relațiile doze-efecte stabilite pentru acest poluant;

întrucât există riscul ca această valoare limită să nu poată fi respectată în anumite zone, în ciuda măsurilor luate; întrucât statele membre pot beneficia de derogări limitate în timp, cu condiția să prezinte Comisiei planurile de ameliorare progresivă a calității aerului în aceste zone;

⁽¹⁾ JO C 258, 27.9.1983, p. 3.

⁽²⁾ JO C 337, 17.12.1984, p. 434.

⁽³⁾ JO C 206, 6.8.1984, p. 1.

⁽⁴⁾ JO C 112, 20.12.1973, p. 1.

⁽⁵⁾ JO C 139, 13.6.1977, p. 1.

⁽⁶⁾ JO C 46, 17.2.1983, p. 1.

întrucât este foarte probabil ca, în curând, Consiliul să adopte un nou act juridic care să le permită statelor membre să impună

valori limită ușor mai ridicate pentru gazele de eșapament ale vehiculelor cu motor;

întrucât măsurile luate în baza prezentei directive trebuie să fie realizabile din punct de vedere economic și compatibile cu o dezvoltare echilibrată;

întrucât dioxidul de azot intervine deopotrivă ca precursor în formarea oxidanților fotochimici care pot avea efecte nocive atât pentru om, cât și pentru mediu și întrucât o acțiune preventivă poate să contribuie la încetinirea formării lor;

întrucât este necesar să se instaleze stații de măsurare destinate să controleze respectarea valorii limită pentru dioxidul de azot și întrucât este de dorit ca aceste stații să măsoare de asemenea monoxidul de azot, care constituie o etapă intermediară în formarea dioxidului de azot;

întrucât, ținându-se seama de existența metodelor de analiză diferite în statele membre, este necesar să se permită, în anumite condiții, utilizarea unor metode de analiză altele decât metoda de referință prevăzută de directivă;

întrucât, pe lângă valoarea limită, ar trebui prevăzute niște valori orientative destinate să amelioreze protecția sănătății omului și să contribuie la protecția pe termen lung a mediului;

întrucât dezvoltarea ulterioară a metodei de referință pentru analiză figurând în prezenta directivă poate fi de dorit în temeiul progresului tehnic și științific realizat în domeniu; întrucât, pentru a facilita începerea lucrărilor esențiale acestui scop, este necesar să se prevadă o procedură instaurând o strânsă cooperare între statele membre și Comisie, în cadrul unui comitet pentru adaptarea la progresul tehnic și științific,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

(1) Prezenta directivă are ca obiective:

— să fixeze o valoare limită (anexa I) pentru dioxidul de azot conținut în atmosferă, în vederea unei contribuții specifice la protecția oamenilor împotriva efectelor dioxidului de azot din mediu;

— să prevadă valorile orientative (anexa II) pentru dioxidul de azot conținut în atmosferă, destinate să amelioreze protecția sănătății omului și să contribuie la protecția pe termen lung a mediului.

(2) Prezenta directivă nu se aplică expunerii la locul de muncă și nici expunerii în interiorul clădirilor.

Articolul 2

În sensul prezentei directive:

— „valoare limită” înseamnă concentrația de dioxid de azot, conform tabelului din anexa I, care să nu fie depășită pe ansamblul teritoriului statelor membre pe perioade determinate și în condițiile precizate în articolele următoare;

— „valori orientative” înseamnă concentrațiile de dioxid de azot figurând la anexa II, luate în considerare pe perioade determinate destinate să servească în special ca puncte de referință pentru stabilirea regimurilor specifice în interiorul zonelor pe care le determină statele membre.

Articolul 3

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru ca, începând cu 1 iulie 1987, concentrațiile de dioxid de azot din atmosferă, măsurate conform anexei III, să nu fie superioare valorii limită din anexa I.

(2) Cu toate acestea, în cazul în care, din cauza unor circumstanțe deosebite, există riscul ca aceste concentrații de azot din atmosferă, în ciuda măsurilor luate, să depășească după 1 iulie 1987, în anumite zone, valoarea limită prevăzută la anexa I, statul membru interesat informează Comisia înainte de 1 iulie 1987.

Statul membru aduce la cunoștința Comisiei, în cel mai scurt timp, planurile de ameliorare progresivă a calității aerului în zonele afectate. Aceste planuri, stabilite pe bază de informații pertinente asupra naturii, a originii și a evoluției acestei poluări, descriu îndeosebi măsurile luate sau preconizate, precum și procedurile aplicate sau care urmează să fie aplicate de către statul membru. Aceste măsuri și proceduri trebuie să vizeze, în interiorul acestor zone, aducerea concentrațiilor de dioxid de azot din atmosferă la valori inferioare sau egale valorii limită din anexa I, cât mai curând posibil și până la 1 ianuarie 1994.

Articolul 4

(1) În zonele pentru care statul membru interesat estimează că este necesară limitarea sau prevenirea unei creșteri previzibile a poluării cu dioxid de azot, ca urmare, în special, a dezvoltării urbane sau industriale, statul membru poate fixa valori inferioare valorii limită din anexa I.

(2) În zonele pentru care statul membru interesat consideră că trebuie instituită o protecție specială a mediului, se pot fixa valori în general inferioare valorilor orientative din anexa II.

Articolul 5

Statele membre pot fixa, în orice moment, valori mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă.

Articolul 6

Statele membre instalează stații de măsurare destinate să furnizeze datele necesare aplicării prezentei directive conform specificațiilor din anexa III, în special în zonele în care valoarea limită este depășită sau riscă să fie depășită, precum și în zonele menționate la articolul 4.

Aceste stații pot măsura, de asemenea, concentrațiile de monoxid de azot.

Articolul 7

(1) Începând cu 1 iulie 1987 statele membre informează Comisia, în termen de cel mult șase luni de la sfârșitul perioadei anuale de referință (fixată la 31 decembrie), asupra cazurilor în care valoarea limită figurând la anexa I a fost depășită și asupra concentrațiilor remarcate.

(2) Statele membre comunică, de asemenea, Comisiei, în termen de un an după sfârșitul perioadei anuale de referință (fixată la 31 decembrie), motivele acestor depășiri, precum și măsurile care au fost luate pentru a fi rezolvate.

(3) În plus, statele membre informează Comisia, la cererea acesteia:

- asupra concentrațiilor pe care le-au măsurat;
- asupra valorilor limită, a termenelor și a scadențelor pe care le-au fixat;
- asupra eventualelor măsuri corespunzătoare pe care le-au luat,

privind zonele la care se face referire la articolul 4 alineatele (1) și (2).

Această informare trebuie pusă, de asemenea, la dispoziția publicului.

Articolul 8

Comisia publică periodic un raport de sinteză asupra aplicării prezentei directive.

Articolul 9

Aplicarea măsurilor luate în baza prezentei directive nu trebuie să aibă ca efect deteriorarea semnificativă a calității aerului în zonele situate în afara aglomerărilor urbane în care nivelul poluării cu dioxid de azot, constatat în momentul intrării în vigoare a prezentei directive, este redus în raport cu valoarea limită din anexa I.

Articolul 10

În sensul aplicării prezentei directive, statele membre utilizează:

- fie metoda de referință menționată la anexa IV;
- fie orice altă metodă de analiză echivalentă, dacă această echivalență a fost demonstrată Comisiei.

Articolul 11

(1) Atunci când, într-o regiune apropiată de frontiera unuia sau a mai multor state membre, un stat membru își propune să fixeze valori ale concentrațiilor în dioxid de azot din atmosferă, în conformitate cu articolul 4 alineatele (1) și (2), acest stat consultă în prealabil statele membre învecinate. Comisia trebuie să fie informată și poate participa la aceste consultări.

(2) În cazul în care valoarea limită prevăzută la anexa I sau în care valorile prevăzute la articolul 4 alineatele (1) și (2), în măsura în care aceste ultime valori au făcut obiectul unor consultații în conformitate cu alineatul (1), sunt depășite sau riscă să fie depășite ca urmare a unei poluări semnificative care provine sau poate proveni dintr-un alt stat membru, statele interesate se consultă pentru a remedia situația. Comisia este informată și poate participa la aceste consultări.

Articolul 12

Modificările necesare pentru a adapta progresului tehnic prescripțiile din anexa IV sunt adoptate conform procedurii descrise la articolul 14. Aceste modificări nu pot modifica, în mod direct sau indirect, valoarea limită arătată la anexa I.

Articolul 13

(1) Se instituie, în sensul articolului 12, un comitet de adaptare la progresul științific și tehnic a prezentei directive, denumit în

continuare „comitet” și care este alcătuit din reprezentanții statelor membre și prezidat de un reprezentant al Comisiei.

(2) Comitetul își stabilește regulamentul de funcționare.

Articolul 14

(1) În cazul în care se face referire la procedura descrisă în prezentul articol, comitetul este sesizat de către președintele său, fie la inițiativa acestuia, fie la cererea unui reprezentant al unui stat membru.

(2) Reprezentantul Comisiei supune comitetului o propunere de proiect de măsuri. Comitetul emite un aviz asupra acestui proiect într-o perioadă de timp pe care președintele poate să o fixeze în funcție de urgența problemei în cauză. Acesta se pronunță cu o majoritate de 45 de voturi, voturile statelor membre fiind afectate de ponderea prevăzută la articolul 148 alineatul (2) din Tratatul CEE. Președintele nu participă la vot.

(3) Comisia adoptă măsurile puse în discuție în cazul în care acestea sunt conforme cu avizul comitetului.

În cazul în care măsurile preconizate nu sunt conforme cu avizul comitetului sau în lipsa avizului, Comisia supune fără întârziere Consiliului o propunere referitoare la măsurile care trebuie luate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

Dacă, la expirarea unei perioade de timp de trei luni socotită de la notificarea Consiliului, acesta nu adoptă o decizie, măsurile propuse sunt adoptate de către Comisie.

Articolul 15

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 ianuarie 1987 și informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 16

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 7 martie 1985.

Pentru Consiliu

Președintele

A. BIONDI

ANEXA I

VALOAREA LIMITĂ PENTRU DIOXIDUL DE AZOT

(Valoarea limită este exprimată în $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Exprimarea volumului trebuie adusă la condițiile următoare de temperatură și de presiune: 293° Kelvin și 101,3 kPa)

Perioadă de referință ⁽¹⁾	Valoare limită pentru dioxidul de azot
1 an	200
	Percentila 98, având ca bază de calcul valorile medii pe oră sau pe intervale mai mici de o oră, considerate pentru un an întreg ⁽²⁾

(1) Perioada anuală de referință începe la data de 1 ianuarie a unui an calendaristic și se termină la 31 decembrie.

(2) Pentru ca validitatea calculului percentilei 98 să fie recunoscută, este necesar ca 75 % din valorile posibile să fie disponibile și, pe cât posibil, uniform repartizate pe ansamblul anului considerat pentru situl de măsurare luat în considerație.

În cazul în care, pentru anumite situri, valorile măsurate nu ar fi disponibile pentru o perioadă mai mare de 10 zile, percentila calculată trebuie să menționeze acest fapt.

Calculul percentilei 98, pornind de la valorile pe întreg anul, va fi efectuat după cum urmează: percentila 98 trebuie să fie calculată plecând de la valorile efectiv măsurate. Valorile măsurate sunt rotunjite la valoarea $\mu\text{g}/\text{m}^3$ cea mai apropiată. Toate valorile sunt introduse într-o listă stabilită în ordine crescătoare pentru fiecare sit:

$$X_1 \leq X_2 \leq X_3 \leq \dots \leq X_k \leq \dots \leq X_{N-1} \leq X_N$$

Percentila 98 este valoarea elementului de ordin k, pentru care k este calculat cu ajutorul formulei următoare:

$$k = (q \times N),$$

q fiind egal cu 0,98 pentru percentila 98 și cu 0,50 pentru percentila 50. N este numărul valorilor efectiv măsurate. Valoarea lui $(q \times N)$ este rotunjită la numărul întreg cel mai apropiat.

În cazul în care echipamentele de măsurare nu permit încă furnizarea valorilor discrete, ci furnizează doar clasele de valori superioare mai mari de $1 \mu\text{g}/\text{m}^3$, statul membru interesat poate să utilizeze, pentru calculul percentilei, o interpolare, cu condiția ca formula interpolării să fie acceptată de Comisie, iar clasele de valori să nu fie mai mari de $10 \mu\text{g}/\text{m}^3$. Această derogare temporară nu este valabilă decât pentru echipamentele recent instalate, pentru o durată care nu depășește durata de viață a echipamentelor luate în considerare și în orice caz limitată la 10 ani după punerea în aplicare a prezentei directive.

ANEXA II

VALORILE ORIENTATIVE PENTRU DIOXIDUL DE AZOT

(Valorile sunt exprimate în $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Exprimarea volumului trebuie adusă la condițiile următoare de temperatură și de presiune: 293° Kelvin și 101,3 kPa)

Perioadă de referință	Valorile orientative pentru dioxidul de azot
1 an	50
	Percentila 50, având ca bază de calcul valorile medii pe oră sau pe intervale mai mici de o oră, considerate pentru un an întreg
	135
	Percentila 98, având ca bază de calcul valorile medii pe oră sau pe intervale mai mici de o oră, considerate pentru un an întreg

Pentru calculul acestor percentile, trebuie aplicată formula dată la anexa I nota 2; valoarea lui q este de 0,50 pentru percentila 50 și de 0,98 pentru percentila 98.

ANEXA III

SUPRAVEGHEREA CONCENTRAȚIEI ÎN DIOXID DE AZOT

1. Măsurarea concentrațiilor de NO₂ din mediu are drept scop determinarea, într-un mod cât se poate de caracteristic, a riscului individual al unei expuneri dincolo de valoarea limită; punctele de măsurare ar trebui așadar să fie alese de statele membre, pe cât posibil, dintre siturile cu cel mai înalt grad de risc.

Din acest punct de vedere, trebuie luate în considerație două cazuri distincte:

- 1.1. zonele aflate sub influența predominantă a poluării produse de automobile și deci limitate la zonele care se învecinează cu arterele de mare circulație;
- 1.2. zonele mai întinse în care emisiile provenind din surse fixe contribuie și ele, într-o mare măsură, la poluare.

2. În ceea ce privește cazul 1.1, punctele de măsurare ar trebui să fie alese astfel încât:

- să cuprindă exemple ale principalelor tipuri de zone aflate sub influența predominantă a poluării datorate automobilului, în special străzile „canion” cu trafic foarte dens și intersecțiile principale;
- să fie, pe cât posibil, acelea în care concentrațiile de NO₂, conform precizărilor de la punctul 1, sunt probabil printre cele mai ridicate.

3. Numărul de stații instalate în zonele definite la punctul 1.2 trebuie calculat în funcție de:

- întinderea zonei poluate;
- eterogenitatea distribuției spațiale a poluării.

Alegerea siturilor nu ar trebui să excludă străzile „canion” cu trafic intens și principalele intersecții, așa cum au fost definite în punctul 2, dacă există riscul unei depășiri a valorii limită datorate unei poluări substanțiale provenind din surse fixe de combustie.

4. Citirile finale ale instrumentelor ar trebui efectuate astfel încât să poată fi calculată o medie orară sau inferioară orei, conform anexei I. Pentru a se putea recurge la eventuale verificări, datele ar trebui să fie stocate în cazurile:

- în care valoarea limită nu este depășită, până la stabilirea viitorului raport periodic al Comisiei prevăzut la articolul 8;
- în care valoarea limită este depășită, până când se iau măsurile prevăzute la articolul 3.

ANEXA IV

METODA DE REFERINȚĂ RECOMANDATĂ PENTRU ANALIZELE EFECTUATE ÎN CADRUL PREZENTEI DIRECTIVE

Pentru determinarea dioxizilor de azot, metoda de referință pentru analiză este metoda prin chemiluminiscentă descrisă în standardul ISO DIS 7996.

În cazul acestor metode, texte de referință sunt versiunile lingvistice publicate de organismul de standardizare, precum și celelalte versiuni pe care Comisia le certifică drept conforme cu acestea.

Pentru a putea aplica aceste metode de măsurare, ar trebui luate în considerare următoarele puncte:

1. Capul de prelevare ar trebui să fie plasat la o distanță de cel puțin 0,5 m de imobile, pentru a se evita efectul de ecran.
 2. Linia de prelevare (țevi și legături) trebuie realizată din materiale inerte (de exemplu, sticlă, PTFE, oțel inoxidabil) care să nu modifice concentrația în NO₂.
 3. Linia de prelevare între capul de prelevare și instrumentul de măsură trebuie să fie cât se poate de scurtă. Timpul de tranzitare al eșantioanelor de volum de gaz în grupul de prelevare de probe nu ar trebui să depășească 10 secunde.
 4. Orificiul de intrare trebuie să fie protejat de ploaie și de insecte. Dacă se utilizează un prefiltru, acesta ar trebui ales și întreținut (curățare regulată) în așa fel încât să se diminueze orice influență asupra concentrației de NO₂.
 5. Trebuie evitată condensarea în linia de prelevare.
 6. Linia de prelevare de probe trebuie curățată în mod regulat, în funcție de condițiile locale.
 7. Scurgerile de gaz ale instrumentului și scurgerile provenite de la sistemul de etalonare nu ar trebui să influențeze prelevarea de probe.
 8. Instalațiile anexe (dispozitivul de aer condiționat și dispozitivul de transmitere a datelor) nu ar trebui să influențeze prelevarea de probe la capul de prelevare.
 9. Trebuie luate toate precauțiile necesare pentru ca variațiile de temperatură să nu determine un procentaj de erori prea important asupra măsurătorii.
 10. Etalonarea instrumentelor trebuie făcută cu regularitate.
 11. Linia de prelevare de probe trebuie închisă etanș, iar debitul trebuie controlat cu regularitate.
-